

tilsynet skal have en selvstændig rolle i forbindelse med udlevering af arkivalier. Kan det reelt i praksis føre til mere lukkethed? Det er et spørgsmål, vi ønsker afklaret.

For det tredje finder vi det besynderligt og i øvrigt også uacceptabelt, at der ikke er tilgået hørings svar om lovforslaget, herunder at det tilgængelighedsudvalg, som er blevet nedsat af Kulturministeriet, så vidt vi kan se slet ikke er blevet hørt. Vi vil derfor vende tilbage med vores endelige indstilling, efter at disse ting er blevet afklaret.

Vi vil endnu en gang understrege, at vi mener, at anledningen skal benyttes til en mere samlet revidering af hele arkivloven. Virkeligheden har vist, at det er nødvendigt.

Kim Behnke (FP):

Der henvises direkte i ministerens fremsættelse til lovforslaget til det lovforslag, som Folketinget allerede har behandlet ved en førstebehandling, nemlig lovforslag nr. L 44, som jo oven i købet er en genfremsættelse af et lovforslag med næsten samme indhold fra sidste folketingssamling.

Som flere ordførere har været inde på, er der store, store problemer med lovforslag nr. L 44. Den del af problemerne, som vedrører arkivbestemmelser, er jo blevet hængt til offentligt skue ikke bare i Danmark, men også i andre EU-lande, som på forskellig vis har forsøgt at implementere et EF-direktiv, hvis historiske fortid er stærkt tvivlsom.

I Sverige har man implementeret det så restriktivt, at når en svensk politiker ønsker at have en Internethjemmeside og kommentere, hvad der foregår rundt omkring i verden, stilles der krav om, at han skal indhente skriftlig tilladelse fra f.eks. en person som Milosevic, før han kan få lov til at nævne ham på en Internethjemmeside. Så restriktivt kan EF-direktivet altså fortolkes.

Helt så restriktivt lægges der ikke i lovforslag nr. L 44 op til det i Danmark, men under det udvalgsarbejde, der foregår i øjeblikket i Retsudvalget, har vi med al ønskelig tydelighed set, hvor store problemer der er. Senest har det ifølge dagspressen i dag vist sig, at hvis lovforslaget vedtages, vil det ikke længere være tilladt at udveksle elektroniske oplysninger med persondata mellem Grønland og Danmark og Færøerne og Danmark, fordi Grønland ikke er medlem af EU, og fordi Færøerne også i den her forbindelse bliver betragtet som udland.

Der er altså kæmpestore problemer med at få lovforslag nr. L 44 på plads, og før lovforslag nr. L 44 er kommet på plads, så vi ved, hvad arkiverne overhovedet må indeholde, vil det være absurd at begynde at lave regler for, hvordan arkiverne skal håndteres.

Med hensyn til den øvrige elektroniske registrering af offentlige oplysninger er vi enige i, at der er der behov for at få foretaget en modernisering.

Lidt paradoksalt er det sådan, at Rigsarkivets største problemer i øjeblikket er, at man jo opererer med 30 års efterslæb. I øjeblikket afleveres kassevis af hulkort, en teknologi, som jo i dag er fuldstændig forældet, men som for 30 år siden altså var noget af det, man benyttede sig af. Derfor har man måttet lave en aftale med Mechanisk Museum, som har forpligtet sig til til enhver tid at vedligeholde en hulkortlæser, sådan at man er i stand til at kunne læse de data om offentlig forvaltning, som ligger på hulkort. Man vil, som årene går, støde ind i magnetbånd, forskellige former for skrøbelige disketter, og senere vil man nå frem til det, som vi arbejder med i dag, harddisk, cd-rom osv. Alt sammen skal de offentlige arkiver være i stand til at håndtere, sådan at den offentlige forvaltning ikke går tabt.

Så har der også været en del diskussion om forældelsesfristerne og de 80 år. Der bliver i lovforslaget lagt op til, at det nu er Datatilsynet, som skal være med til at udtale sig. Det er vores opfattelse, at det er alt rigeligt, at rigsarkivaren har den kompetence, og det er vores opfattelse fra arkivloven og til den store revision i 1989, at 80-års-reglen er alt for restriktiv.

Vi har jo fra dansk side mere end én gang fået demonstreret, hvor absurd det var, at når en Danmarks Radio-medarbejder ville have indsigt i, hvad der skete i Thulesagen, fik han bare oplysningerne fra de amerikanske myndigheder, for dér var forældelsesfristen kun 25 år. Da man ville vide, hvad der skete i det tidligere Sovjetunionen, ja, så fik man bare oplysningerne fra de russiske arkiver. Da man ville vide, hvad der foregik i Østtyskland, ja, så fik man bare adgang til Stasiarkiverne. Men man har ikke kunnet få lov til at få den danske side af arkiverne.

I øjeblikket er der så en islandsk forsker, som gerne vil vide, hvad der skete i den offentlige forvaltning i Danmark, da man åbenbart af egen drift før besættelsen deporterede jøder til Tyskland. Det kan ikke lade sig gøre. Jeg har